

VĚTRNÍK

Ročník 54.

Pátek 13. října 2023

číslo 8.

Zmatení jazyků před divadlem Krakonoš

V knize Genesis se píše, že původně byla celá země jednotná v řeči i v činech. A když lidé našli pláň v zemi Šineáru, rozhodli se na ní usadit, vybudovat město z pálených cihel a s věží až do oblak. Když Hospodin sestoupil z nebes, aby se na věž podíval, řekl, že je teprve počátkem díla lidí, kteří mluví stejnou řečí. A aby zabránil jejich budoucím rozepřím a prosazování vlastní vůle, rozhodl se zmást jejich řeč tak, aby si navzájem nerozuměli.

Řeč je o věži babylonské a zmatení jazyků. Jak ve zmíněném Babyloně to trochu vypadalo ve čtvrtek před divadlem Krakonoš, kde se mísila zpěvavá hanáčtina s houpavou kerkonoštinou. Ale i když se některá slova výrazně lišila, nesoulad zde vůbec nepanoval. Naopak, za souborem DS Na Štaci z Němčice na Haně sešel dolů i sám Krakonoš a v družné debatě jim nezabránil ani vytrvalý drobný déšť. (jn)

pátek 13. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Němčice nad Hanou	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Ořechov u Brna	před divadlem
16:00	Poprask na laguně aneb	velký sál
16:30	Bláznivá komedie	
17:00	Ořechov u Brna	
20:00	Poprask na laguně aneb	velký sál
20:30	Bláznivá komedie	
21:00	Ořechov u Brna	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Ořechov u Brna	Aktiv

Recenze: Petra Richter Kohutová

Ludvík Aškenazy na motivy Egona Erwina Kische:

Pravdivý příběh Antonie Pařízkové,

lehké holky s dobrým srdcem

DS Na Štaci Němčice nad Hanou

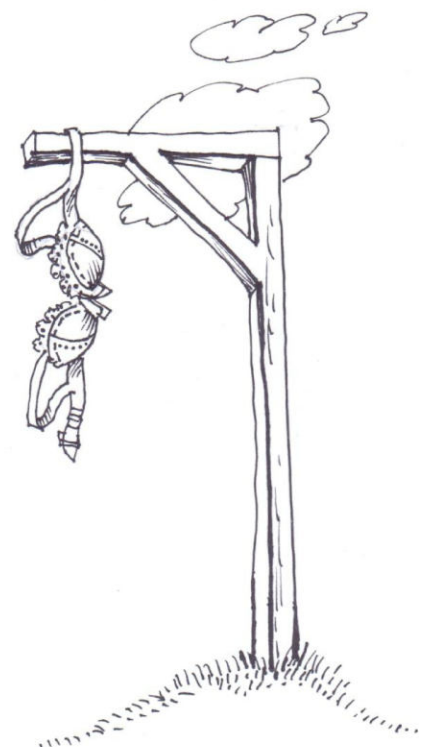
Divadelní soubor z Němčic nad Hanou byl založen pod názvem Divadelní soubor mladých v roce 1969. Když členové o dva-
cet let později dospěli, přejmenovali se Na Štaci. Viděli jsme je ve Vysokém v posledních dvaceti letech několikrát – s tituly tak rozdílnými, jako jsou pohádka *Jak přišla basa do nebe*, dramatické dialogy shrnuté Felixem Mitterrem do titulu *Návštěvní doba* či Clémentova situační komedie *Ani o den dýl!* Je příjemné, že kromě standardních komedií či pohádek se soubor pouští i do těžších kusů s výraznou výpovědní hodnotou (viz *Převýchova v díře*, dramatizace autobiografického románu Ladislava Vrchovského), v dramaturgii divadla pro děti nacházejí neotřelé tituly (viz *Loupež v Toweru* – variace na Walliamsovu *Babičku drsňačku*).

Historie letošního němčického titulu je pozoruhodná sama o sobě. Morytát o ženě, jež se stane útěchou poslední noci usvědčeného vraha, poprvé zachytil novinář Egon Erwin Kisch v povídce *Nanebevstoupení Tonky Šibenice* v roce 1921. Zda vyšel ze skutečné události či z vlastní fantazie, nevíme. První dramatizaci pořídil ještě ve dvacátkách Emil Artur Longen pro kabaret *Revoluční divadlo*, existuje verze Olgy Walterové (uváděná pod názvem *Tonka Šibenice*), Miloše Macourka (*Racajda*) nebo ta hraná Němčickými z pera Ludvíka Aškenazyho (*Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem*). Existují také tři české, potažmo československé filmy. Mezi slavné divadelní *Tonky* patří Gabriela Wilhelmová či Jitka Sedláčková, mezi ty filmové Jiřina Šejbalová nebo Aňa Geislerová.

Příběh se tváří jako jímavý, ale uvnitř má skryté drápy, a to prakticky od první Kischovy verze. Ludvík Aškenazy je dokonce posílil – posunul příběh do roku 1910, do doby blížícího se celosvětového konfliktu, který posunuje Tončinu osobní tragédii do zcela jiného kontextu. Aškenazyho verze je výpovědí o cestě do pekel, co je dlážděna dobrými úmysly, o lžích milosrdných i smrtících, a především o pokrytecké morálce společnosti (příznačná je stále opakovaná replika madame o „nutnosti udržet si dobrou pověst“ – rozuměj dobrou pověst bordelů). Tonku, která projevila soucit a lidskost, zavrhnou a opustí úplně všichni, byť z různých důvodů. Nejen depresivní snílek Kuno, bordelmamá, kolegyně animírky i Bláza, všichni, jimž všem vytrhla trn z paty. Ale i anděl a ti, kteří „byli při tom“.

Přichází, když ne o lásku, tak alespoň o naději na lepší život,

o domov, zaměstnání, přítelkyně, zastání i spásu...

Mísí se zde vysoké s nízkým a humor s drsností. Dobře napsané, přesně konturované postavy, role, v nichž je o čem hrát (Tonka je jen jednou z nich), dělají z Aškenazyho tragikomedie titul atraktivní i pro amatérské soubory (naposledy byla k vidění tuším v divadle Brod).

Vytčeno před závorku. Je skvělé, že se divadelní spolek rozrostl o nové členy, má nového režiséra a ambici a vůli dělat divadlo s výpovědní hodnotou „rozpoutávající karneval emocií“. Patrová scéna s dobovým zařízením včetně křišťálových lustrů je impozantní – ostatně důkazem bylo divácké „ach!“ po prvním otevření opony. Stylové jsou detaily – stínítka lamp, karafy, táč se závi- nem, krabice na klobouky... Obsazeny byly přesné typy, Petra Konečná skutečně disponuje tím, co kolega Kodeš nazývá „decentní smyslností“, Miluše Poláčková v roli Blaženy Peterkové alespoň naznačuje smysl pro nadsázku, Jiří Vrba coby komisař Flixner vypadá jako Jiří Adamíra v Panoptiku Města pražského. A inscenaci doprovází velmi pěkně pojednaný program.

Tvůrci z Němčic v něm deklarují záměr zobrazit Salon Diamant jako dnešní svět, nabídnout divákovi výpověď o „horlivém přístupu splnit vyslovené přání či myšlenku zločince v souladu s trendem doby“ a o tom, že právě

ti, kteří tak činí, „nerozlišují, zda lidé jednají v dobrém úmyslu či nikoliv“. Bohužel prakticky vše zůstává pouze v rovině záměru, který není naplněn.

Úpravami textu a zejména rezignací na ironickou stránku předlohy se Němčickým podařilo udělat z Pravdivého příběhu sentimentální historku bez přesahu. Nepomáhají ze strany režiséra nedostatečně definované řídicí úkoly v té či oné situaci. Viz např. Kunův odchod po Blázině „sebevraždě“ – není to rozevlátý a roztomilý odchod za blíže neurčenými povinnostmi do kasáren, ale zběsilý úprk před problémy, vždyť při zdánlivém Selbstmordu byla použita jeho služební zbraň... Někde se hraje příliš obecně – dámy v Diamantu nenaplnují ani záměr představit různé národnosti (kromě Jitky Borovičkové), ale vlastně ani záměr představit lehké ženy, jejich motivace a způsob existování; spíš jsem měla pocit, že jsme se ocitli v dívčím penzionátu těsně po večerce. V mnoha případech jsme svědky jednání tak nekonkrétního, že vlastně postrádá smysl a doslova křičí „všechno je jenom jako!“ - nejjednodušším příkladem je předstírané uklízení u Bláži. Někde je smysl zamlžen, protože se tvůrci nerozhodli, jak to vlastně je, nebo to nedokázali sdělit (jak přišla bordelmamá na to, že komisař trpí bolestmi nohou? A proč se Tony stydí, že má dvaatřicet klobouků?). Nehledě na velké množství nelogických věcných informací (pan Černý

do salonu Diamant asi přiletěl – jinak nechápu, jak se tam dostal; Tony na sobě nemá „krajkové ne- dbalky“; tak je ta polívka studená – nebo horká?; a kde se ve vězení vzala „slečna nevěsta“?). A chybí nadsázka a humor, bez kterého tahle naivní historka působí až podpásově sentimentálně a vlastně dost trapně.

Někdy se při divadelní práci necháme příliš unést obecnými představami. Někdy máme nápady a bohubilý záměr, ale schopnost je využít a naplnit pokulhá- vá. Přejme Němčickým, ať si z práce na Pravdivém příběhu vezmou především tu pravdivost. A určitě se příště povede lépe.

Půdičkáři

Hodně se mluvilo o žánru, zmiňováno bylo melodrama, drama, tragikomedie, paradokmentární drama, ale k jednotnému výsledku jsme se nedobrali. Velké rozpaky budila režie, která ne- dovala charaktery ani vztahy. Nadbytečná nám přišla finální scéna ve vězení a matoucí scéna s Andělem (známe příběh Tonky Šibenice).

Ambiciózní snaha o velkole- pou výpravu nedošla naplnění, zvláště v kostýmní složce. Chyběla nám akcentující scénická hudba. Při přesnějším režijním vedení by herecké schopnosti představitelky Tonky byly jistě více zúročeny.

J. Fričová: Nabídla jsem pomoc a už mi to zůstalo

Letošní Krakonošův divadelní podzim přináší některá dílčí výročí. Jana Fričová z redakce přehlídkového Větrníku jezdí na KDP už 20 let. V rozhovoru vzpomíná, jak na recenze lektorského sboru čekala do noci nebo jak prosadila formát Větrníku z A5 na A4.

Jani, jak slaviš svou dvacetiletou přehlídkovou éru?

Slavím hlavně redakční práci a trochu vínem.

Měla jsi možnost si kolegy do redakce vybírat?

První, koho jsem si přizvala, jsi ty. Začínala jsem, když s Větrníkem spolupracovala profesorka semilského gymnázia Markéta Straš-

rybková. Psala se mnou Pavlína Schejbalová, Gábina Jakoubková, Katka Caithamlová, Eliška Svobodová (dříve Bochová). Pamatuji i jednu slečnu, která hodně slavila a málo psala. Těch lidí bylo za tu dobu víc.

Obdivuji tvůj smysl pro reportážní zachycení všeho, co se na přehlídce děje, tedy vítání i loučení, tajný výlet a tak dále.

Jsem vycvičená z Deníku. Tam nás učili, že když už mám nějaký materiál, tak z toho nemůže vzniknout jen jeden článek, to by bylo mrhání.

Myslíš Jablonecký deník? Tam jsi byla jak dlouho?

Takových šest let. Pamatuji, když to byl ještě Týdeník Jablonecka a připravoval se na převzetí do vydavatelství Vltava Labe Media. Deník jsem tedy rozjížděla. S kamarádkou z Deníku jsme pak dělaly týdeník Svět Jablonecka, v současnosti spolupracuju na Jabloneckém měsíčníku a příležitostně publikuju ve čtvrtletníku Věčko. Prošla jsem i regionální televizí.

Přitom jsi začínala ve škole a vyzkoušela si i podnikání.

Po gymnáziu jsem studovala pedág v Liberci, jsem vychovatelka školní družiny. Ze školství jsem přestoupila do Deníku. Když ale táta onemocněl, bylo nutné převzít vedení rodinné pekárny v Železném Brodě.

Deník byl první novinářská vlatovka?

Ano, pokud nepočítám studentský časopis. Našla jsem inzerát a šla na svoje první výběrové řízení. Prošla jsem a rovnou jsem naskočila na pozici redaktorky. Psala jsem hodně soudničky, to mě bavilo. Psala jsem, i když jsem byla v pekárně, alespoň pro zpravodaj v Železném Brodě. V roce 2007 přišla nabídka do Jablonce nad Nisou na radnici. Oslovili mě na pozici tiskové mluvčí, chvíli jsem vedla i kancelář pro kontakt s veřejností a na „tiskovou“ jsem se zase vrátila.

Tisková mluvčí je už vyšší pracovní meta.

Přiznám se, že jsem jednou nabídku na mluvčí odmítla. Bylo to v devadesátých letech a já chtěla

být novinářkou. Druhou nabídku jsem vzala jako výzvu a přišla na výběrko.

Psaná forma a mluvená forma jsou dva různé světy. Co ti vyhovuje víc?

Původně jsem píšící novinářka, redaktorka, reportérka. S moderováním jsem už zkušenosti měla, zúročila jsem je pak při moderování setkání s občany.

A moderování ti zůstalo jako tvá další profese.

Tuším, že to bylo v roce 2018. Našla jsem inzerát, že Český rozhlas v Liberci hledal moderátory. A to taky vyšlo. Aktuálně moderuji víkendové vysílání, jeden den mě mohou posluchači slyšet ráno, druhý den odpoledne. A začínají přibývat i různé společenské akce.

Vraťme se do Vysokého, konkrétně na přehlídku.

To se tak v životě stane, že objevíš nové místo, poznáš nové lidi. Na přehlídku jsem začala jezdit jako návštěvník, divák. Jednou jsem se potkala s paní, která tehdy připravovala nějaký příspěvek do Větrníku a moc jí to psaní nešlo od ruky. Nabídla jsem, že pomůžu, něco dalšího přepíšu. No a už mi to zůstalo.

Původní přehlídkový Větrník měl formát A5, že?

Na změnu na A4 jsem pyšná. Mám ráda velké a přehledné fotky. A4 je pro mě více elegantní, vymysleli jsme novou hlavičku.

Pár let s Větrníkem vycházel i VyBul (Vysocký bulvár), ten jsme dělali spolu s Petrem Kolínským. Jsem vděčná všem, že naše škodolibosti snášeli se shovívavým úsměvem – dodatečně se všem omlouvám. Ale myslím, že my dva s Petrem jsme se dobře bavili. A snad i čtenáři.

Máte v redakci obavu, zda naplníte a vydáte další číslo Větrníku? Víš, jestli máte dost textu, fotek.

Tak zatím Větrník vždycky vyšel. Práce na aktuálním čísle je vlastně celodenní. I když máme články a fotky, stejně čekáme do noci na vyjádření KDP mladým a Půdičkářů, členové lektorského sboru recenzi posílají e-mailem, takže číslo doděláváme kolem sedmé ráno. Na stánek se Větrník dostává před polednem, kdy už je po rozboru. Aktuální číslo je v tu chvíli na webu vysocké přehlídky.

Dříve jste v redakci zůstávali hluboko do noci.

Internet nám hodně pomohl. Dříve se čekalo do noci, porota chodila za námi a recenzi nám diktovala. Seděli jsme tu třeba do čtyř do rána. Třeba pan Laurin si nosil džbáněk vína. Pan Hraše mi seděl těsně za zády a hlídal mi překlepy, kterými se velmi bavil. Dušan Zakopal mi na konci hotového odstavce oznámil, že by svou myšlenku napsal raději jinak. Ale na všechny vzpomínám ráda, byla to milá

setkání.

Co v našich přehlídkových podmínkách znamená slovo redakce? Asi bychom měli vysvětlit, že nejde o žádný velký prostor s počítači a týmem lidí.

To rozhodně ne. Máme takové velice skromné, improvizované místo. Mnozí naši redakci znají, malá místnost za půdičkou, dokonce až za místností techniků. Mezi skříněmi a regály sedíme natěsno s Pepou Hejralem, druhý stoleček má k dispozici fotograf Ivo Mičkal.

V redakci máte tedy předstih v informacích.

Ano, u nás víme vše a mnohem dříve, ale neprozradíme. Ve chvíli, kdy začíná slavnostní zakončení a vyhlášení výsledků, já už je znám, mám připravenou tiskovou zprávu, doplníme aktuální fotku, na kterou čeká i poslední číslo Větrníku, a celek posílám do médií.

Na závěr se ještě musím dostat k tvé knize, která vyšla k 50. výročí přehlídky.

Je to moje druhá kniha. První byla o jednom horolezci, který vylezl na horu Aconcagua v Argentině. Kniha k přehlídce To pravé místo pro divadlo měla být jen takový trochu větší almanach. Nakonec má 270 stránek, spoustu fotek, rejstřík. Byla to náročná práce, ale vyplatila se. A snad našla své čtenáře. (fry)

Jestli jsem to řekla, myslela jsem to vážně

„Musela jsem nutně odjet domů brzy, proto vlastně ani moc nevím, co tady holky z MonAmour páchaly,“ přiznala hosteska Katka. Co však nevěděla Katka, věděl Honza Hejral. A rozhodně si to nenechal pro sebe – znáte přece Honzu.

„Po večerním představení jsme seděli Pod Hladinou, když kolem půlnoci mi matka Svatka dávala klíče, že půjde za chvilku domů. Tak abych zamknul divadlo, protože Juráš už se potřebuje taky trochu vyspat. Nám bylo dobře s děvčaty z Mnichu, až jsme si kolem třetí ranní řekli, že dopijem a půjdeme. A kdo myslíte, že zamykal? No matka Svatka, která

s námi v rožku také stále seděla,“ vyprávěl Honza a prozradil, že Monika jadrně komentovala informaci, že ani Honza, ani Svatka na Aktiv rozhodně nepůjdou, protože cesta do jejich postelí končí jen kousek za kostelem. „Skutečně mě mrzí, jestli jsme řekla do..., protože já sprostě nikdy nemluvím. Ale jestli jsem to řekla, myslela jsem

to vážně,“ odvětila Monika Nováková s tím, že ji i režisérku Bety Minářů okouzila atmosféra vysocké přehlídky. „Kostel oběhneme („Oběhneš ho ty a mě pak sem vezmeš s sebou jako doprovod,“ děla Bety) a určitě tu nejsme naposled, i kdybychom se měly jen přijet podívat,“ slíbila Monika, jediná protagonistka představení Dokud se randí. (jn)

Na Stodolu a Amadis neplatí ani Savo

Hosteska Eliška při loučení s Divadlem Stodola Sivice přiznala, že je až do této chvíle zmatená, kdo je vlastně její soubor a kolik členů má (to se nápadně podobá situaci před lety s nespočítatelným souborem z Hvozdné – vzpomínáte?).

„V úterý jsem vůbec netušila, kdo je můj soubor. Zmatek vyvolal fakt, že Stodola Sivice má některé členy stejné jako Amadis Popůvky. Ve středu se situace trochu zlepšila, protože Amadis odjel a ve Vysokém zbyli tři ze Stodoly.

Pak začali přijíždět ostatní a večer už jsem opět nevěděla, kolik jich vlastně je. Než jsem se stihla rozkoukat, tak téměř všichni zase odjeli, dnes tu sedí dva a jsou zase úplně jiní,“ popisovala své trable se Sivickými Eliška, která

postupně odjíždějícím členům obou souborů připomínala podmínku návratu do Vysokého. Až jí jeden z herců řekl: „Ne, ne, Stodola a Amadis jsou jako plíseň. Jsou tam, kde nechcete, a ani Savo na ně nefunguje.“ (jn)

Také Vobskočák přispěje loutkám na obnovu opony

Ve čtvrtek odpoledne měl první korupční spolek VOBSKOČÁK valnou hromadu a na ní se členové rozhodli, že předají DS Krakonoš ze svého pokladu částku 2 222,22 Kč na restaurování opony zdejší loutkové scény.

Kromě tohoto daru je VOBSKOČÁK v osobě svého levého půlprezidenta Stanislava Mareše součástí denního loučení se soubory, kteří vystoupí na vysokých divadelních prknech. A Štanda je zprostředkován i sponzorem přehlídky, protože dárky, co na loučení předává, nechává balit v českobudějovickém ústavu pro mentálně a tělesně postižené a za každý zabalený dárek dává ústavu 30 korun.

Z VOBSKOČÁKU vychází i denní básně pravého půlprezidenta Jiřího Hlávky, z řad spolku se rekrutuje Benda band a spolek tradičně dává také jednu z cen na závěrečném slavnostním vyhláše-

ní – vždycky je to rumové potěšení. Nejinak tomu bude i letos.

Korupční spolek VOBSKOČÁK sdružuje ochotníky z celé ČR, kteří se sjíždějí vždy na vysokou přehlídku. Na KDP vznikl 24. 10. 1980, kde jej založilo 23 ochotníků – účastníků přehlídky a důvodem bylo tehdejší vítání domácího souboru před divadlem. Zakládající členové tajně nacvičili vítací taneček, a tak vznikl Vobskočák – spolek přátel Vysokého, kteří chtěli přispět k obveselení všech. V dalších letech se spolek pustil i do studování divadelních představení. Ta musela být hotová v průběhu týdenní přehlídky a nešlo o uměleckou práci, ale o recesi.

Počet členů-činníků se postupně rozrůstal a v době svého největšího rozkvětu (r. 1999) jich měl až neuvěřitelných 215. K dnešnímu dni je počet podstatně nižší. Ve vedení Vobskočáku se postupně vystřídali: Josef Pšenička, Vladimír Dědek, Vlastimil Ondráček, Jaroslav Vondruška st., Jiří Pošepný, nyní ho společně vedou půlprezidenti Stanislav Mareš a Jiří Hlávka.

A víte vůbec, co název znamená? Tak tedy:

V vysokého přátelé
O bzvláště
B udovatelská
S polečnost
K umštyřů
O chotnictva
Č eského
Á taky přátelé
K rakonoše divadla

Achich ouvej!

*Ochotníci ze všech koutů,
kamarádi zlatí,
tak se nám to pomaličku,
ale jistě krátí.*

*Den za dnem jsme nasávali
divadla. Až přátelé
rozjedem se všichni domů
a tam začnem - vesele!*

*Vesele a s chutí velkou
plnit sen - za krokem krok,
neb Vysoké na nás čeká
a čas letí – zbývá rok.*

*Večery tu skvělé byly,
to má v dobré partě být.
Vzpomenem, až doma bude
kromě zkoušek divný klid.*

*Ale všichni dobře víme,
že má pravdu onen hlas:
„Teď se tedy rozloučíme
a za rok se sejdem zas!“*

*A tak – zdraví, štěstí, lásku,
přijedeme pobejt k vám.
No trošku nám bude smutno
a v tom jistě nejsem sám.*

Jiří Hlávka

Vážení čtenáři, na těchto místech jste ve Větrníku byli zvyklí čítávat rozhovory se zástupci soutěžních souborů. Letos jsme trošku tento formát změnili a soubory zpovídáme formou ankety, přičemž každý dostal předem stejné dotazy a my vám budeme postupně vyplněné ankety předkládat.

Ořechovské divadlo Ořechov u Brna, C. Goldoni, V. Peška – Poprask na laguně

V jakém roce vznikl váš soubor?

V roce 1903 - letos je to 130 roků. Založení si už dnes nepamatuje ani jeden z našich členů, i když už mnozí útočí na řádný věk.

Kolik členů celkem má váš soubor?

Kdybych to věděl přesně, tak to prozradím, ale odhaduji něco kolem i bicyklem dvaceti pěti.

Kolik aktivních členů má váš soubor?

To stejné, jako bod viz výše. Kolem 25 a bicyklem jezdí na zkoušku pět členů.

Kolik žen/mužů/děti/psů?

To je asi tak na polovinu. Psů není mnoho. V souboru s námi hraje pes, který se jmenuje Pako, a náš osvětlovač chová koně.

Kolik členů hraje na nějaký hudební nástroj?

Je-li potřeba, tak všichni, ale pravidelně a na slušné úrovni hrají tři. Vše bude demonstrováno v naší poslední komedii.

Je mezi členy souboru manželský pár? Pokud ano, kolik?

Pouze jeden. Ostatní chodí na zkoušky, aby se svým miláčkům aspoň na chvíli vyhnuli. Tím se stále udržují čilé a zdravé rodinné vztahy. Pokud se nechcete rozvést, nebo naopak, chodte hrát

divadlo.

Jak dlouho jste zkoušeli inscenaci, se kterou jedete do Vysokého?

Čím jsme starší, tím to jde pomaleji. Byly roky, kdy jsme zvládli během sezóny i dvě komedie. Průměr na zkoušení a výrobu nové komedie je jeden rok.

Jaký je průměrný věk celé party, která přijede s vaším představením do Vysokého?

To bych musel spočítat. Už jsou z nás zasloužilí dědkové a báby. Ještě chvíli a začneme soutěžit v pravnučatech. Odhadem to může být kolem šedesátky, kterou nám kazí několik našich mladých. Věkový rozkmit je od 15 do 84.

Kolik kilometrů ujedete ze své domoviny do Vysokého?

Přesně je to ke Krakonošovi 208 kilometrů, 123 metrů a 76 centimetrů.

Kolik inscenací máte aktuálně na repertoáru?

Pouze jednu. Už bohužel nejsou síly na oprašování starých komedií.

Kolik káv vypijete na jedné běžné zkoušce?

Včera jsme zkoušeli a nevypila se ani jedna káva. To by ji musel

někdo koupit. Ostatně chodíme dělat divadlo a ne posedávat u kávičky.

A kolik vína, piva či pálenky?

To je příležitostné. Štamprička je v pohotovosti v naší ledničce vždy.

Jak dlouho trvá jedna běžná zkouška?

Dvě až tři hodiny a pak se musí skončit, protože bývá v televizi fotbal.

Kolikrát v průměru odehrajete nazzkoušené představení?

Je to asi třicet repríz, ale máme zapsaný i rekord 103 repríz s komedií Po všem hovno, po včelách med.

Po kolikáté jedete (vracíte se) soutěžně do Vysokého?

Pevně věřím, že to máte ve Vysokém zaznamenáno, ale od roku 1978? Je to už nejméně podvacáté. Statistiky nemám rád. Jsou v rámci divadla nevyhovující. Důležité je, s jakým nasazením hrajete. Věřím, že Ořechovské divadlo hraje stále s nadšením a vervou, kterou přenáší do publika, které je ve Vysokém skvělé. Obzvláště náš letitý přítel Ivan, kterého je z hlediště vždy slyšet až do Roprachtic.

(fry)

Došlo do redakce – Maru a Jára Neradovi z Bystřice

Milý Honzíku, Svatko, Marcelko a Jaromíre, všichni naši kamarádi a přátelé z Vysokého a účastníci této nádherné divadelní přehlídky. Všechny vás moc zdravíme a vzpomínáme na nezapomenutelné chvíle tam na horách a ve vaší blízkosti. Doufáme, že si užíváte zase hodně divadla, pěkného počasí zaštitěného Pá-

nem hor Krakonošem, mnoho dobrého jídla a pití a ještě si jistě užijete těch pár dní do konce. V duchu jsme stále s vámi a vše prožíváme alespoň nad fotografiemi v albu či s natočeným videem. Máme teď veliké potěšení v našich třech pravnučkách. Jsou to naše zlatíčka a už jsou v nich základy pro divadlo - zřej-

mě po prababičce. Klárce je tři a půl roku, Elišce 8 měsíců a Maruše 4 měsíce. Máme to jak schůdky.

Tak ještě jednou zdravíme, mějte se pohádkově a opatrujte se.

Stále vaši Maru a Jára Neradovi z Bystřice

Kdo to stojí za dveřmi...

...kdo mi poradí? ...kdo mi pomůže? No přece uvaděčky a uvaděči. Letos jich prošlo náročným výběrovým řízením celkem šestnáct, včetně dvou uvaděčů.

„Vstupenku prosím... Řada patnáct, z levé strany, na sedadle je číslo osm. A pozor, je to vyvýšená řada, takže na začátku je schůdek. Ať tam neupadnete. Potřebujete s něčím pomoci?“

„Tak další... Ne, ne. S pivem do sálu nepouštíme. Tu židli zase odnese. Přistavky nevedem.“

„V uličce musí být z bezpečnostních důvodů volno. A tady zas musíme jedno místo zrušit pro vozíčkáře.“

„Že vám někdo sedí na vašem místě? Tak se ten pán s tou paní spletli. Když se posunou o jedno místo dál, bude všechno v pořádku.“

„Cože, vy nemáte vstupenku? Aha, vy jste z personálu a nemáte zrovna nic na práci. Tak si stoupněte do kouta a nevyrušujte.“

Zodpovědný člen ze skupiny STDK (Spolek Techniků Divadla Krakonoš) provede vstupní školení.

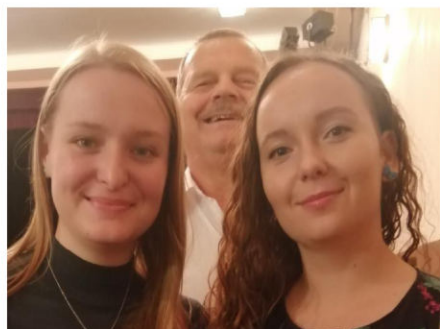
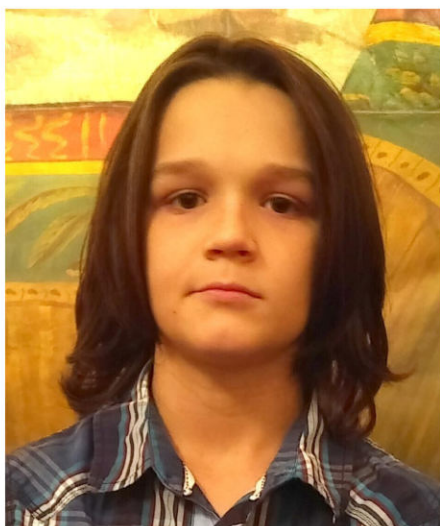
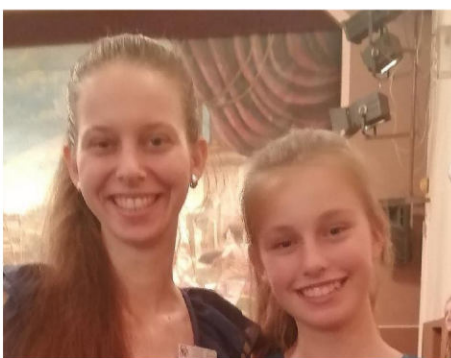
Před představením je možné, že bude vykonána namátková kontrola ústroje, vzhledu a chování uvaděček a uvaděčů. Uvaděčky a uvaděči musí:

- zkontrolovat úklid v sále, urovnat řady sedadel
- vyžádat si „programky“ od hráčského souboru
- půl hodiny před začátkem představení otevřít troje vstupní dveře do sálu
- na svém místě působit příjemným dojmem, nešetřit úsměvem
- neopírat se o dveře a stát vzpřímeně (obzvláště děvčata)
- při vstupu diváků do sálu kontrolovat platnost vstupenek a informovat diváky o směru k jejich místu, případně starší osoby doprovodit k jejich řadě
- nabídnout tištěný program ke hře
- během představení zbytečně necourat ze sálu a být ve střehu pro případ mimořádné události

- v případě neřešitelného problému přivolat telefonem na pomoc technika z STDK
- po představení a odchodu všech diváků uklidit sál (smetáky jsou na schodišti do propadla) – naleznou-li při zametání drobné mince (do hodnoty 50 Kč), mohou si tyto ponechat jako odměnu za poctivě a ochotně vykonanou práci (nález papírových bankovek se nepředpokládá)
- zvláštní pozornost věnovat odstranění „žvejkaček“, které mohly vypadnout z úst nepřizpůsobivého diváka
- vynést odpadkový koš, urovnat řady sedadel a uklidit smetáky

Za čas strávený ve službě mají nárok na teplý čaj, sušenku a radost z toho, že přispěly ke spokojenosti diváků.

STDK

E. Marková: Nemám nařízeno číst, ale čtu hodně a ráda

Kroky návštěvníků Krakonošova divadelního podzimu by měly vést do městské knihovny, která se během divadelního týdne mění i na přehlídkové informační centrum. Kdo má lístky už zajištěné, stejně by sem měl dojít. Už kvůli milému setkání s Evou Markovou.

Evo, je knihovna knihovnou i během KDP?

Ano, je, pro mě určitě. Někteří čtenáři až tak nevnímají přehlídkový týden a jdou do knihovny jako takové. Jiní zase vědí, že jsem tak trochu přehlídkově hájená a knížky si v dostatečném počtu půjčují před začátkem KDP.

Knihovna je tedy tvé království, jsi zaměstnaná jako knihovnice.

Přesně tak, součástí knihovny je i informační centrum města a vzniká tu také Větrník, ale městský zpravodaj, nikoli přehlídkový Větrník.

Jak velký fond máš na starosti?

Přesné číslo ti neřeknu, protože průběžně hodně třídím. Knihovna není archiv. Zlatý fond musíš mít, to je dané. Knížky, na které už patnáct let nikdo nesáhl, opouští regály. Hodně čerpám z rad a režimu regionální knihovny v Semilech. Fond jsme rázně protřídili před dvěma lety, kdy se knihovna rekonstruovala.

Jakou máš úlohu během přehlídkového týdne?

Mám na starosti vstupenky pro diváky. Vstupenky pro přípravný výbor, čestné hosty a sponzory

má na starosti Karel Bárta mladší. Od poloviny srpna vzniká program, připravuje se rezervační portál. Jak přichází objednávky, vstupenky dám do obálek a aktualizuji volná místa.

Takže z pohledu diváka celá přehlídka začíná tady.

Pro většinu divadelníků ano. Hodně náročné jsou první čtyři dny. Pak už je přehlídka rozjetá. Ale i tak jsme tu denně od osmi ráno do osmi večer.

Zdá se, že se jedná o velkou administrativu.

Musím počítat a vyúčtovat. Vím, jaká je kapacita, kolik bylo uvolněno návštěvnických vstupenek, kolik se jich prodalo, kolik zbylo nebo se vrátilo.

Jak dlouho děláš knihovnici a jak dlouho pracovníci přehlídkového „lčka“?

To je stejné, to spolu souvisí. Je to šest let. Jak popisovala v rozhovoru paní starostka, tak mě město pro KDP uvolňuje a provozní doba knihovny se rozšiřuje.

Jsi původem z Vysokého?

Jsem tu celý život, já se odtud nehnu. Ale z divadelní rodiny nepocházím.

Jako dítě a mladá slečna jsi musela přehlídku nějak vnímat?

No pochopitelně. A už před mnoha lety jsem byla součástí. Patřila jsem do skupiny holek, tzv. Krakonošova úklidového týmu. Bylo nám kolem patnácti šestnácti. Taky jsme uváděly, ale to mě jako introverta nebavilo. Našla jsem si místo v kuchyni, to se ještě vařilo. Vyzkoušela jsem si i roznášení na půdičce.

Co jsi dělala před tím, než ses dostala do knihovny?

Učila jsem ve Zvláštní škole

v Rokytnici nad Jizerou, v dětském centru v Semilech i ve „speciálce“ v Jilemnici. Dělal jsem asistentku ve vysoké mateřské škole. Vystudovanou mám vyšší odbornou školu speciálně pedagogickou.

Chodíš na představení a na rozborů?

Do divadla se dostanu asi čtyřikrát. Jsem divák a moje hodnocení je maximálně líbí nelíbí. Zažila jsem jednu Půdičku. Sedí tam zapálení divadelníci, umí o divadle přemýšlet a taky mluvit. To bych já neuměla. Letos poprvé jsme měla čas a prostor a zašla na rozbor lektorského sboru. To mě úplně nadchlo.

Vím, že občas zajíždíš i na oblastní přehlídky.

Snažím se. Navštívila jsem Štítinu, Brněnec, abych věděla, jak to chodí na jiných přehlídkách. Víc jezdím do Miletína a Josefova Dolu. Chci mít přehled o hrách, které se dostanou k nám do Vysokého.

Musí knihovnice číst?

No, nevím, jestli musí, ale já čtu. Hodně a ráda. Jsem schopná přečíst knížku za noc. U postele mám několik titulů, od detektivky přes romantiku až po naučnou literaturu.

Knihovna je letos i výstavním prostorem.

Zkusili jsme knihovnu upravit a připravit výstavu nositelů odznaků J. K. Tyla. Myslím, že je to dobré a důstojné.

Jiné výstavy už tu byly?

Ne, letos je knihovna zároveň galerií. Často tu jsou cestovatelské besedy, ale výstavy ne.

Divadlo hraješ?

Hraním bych to nenazvala, říkám, že zaplňuji prostor. Jsem v komparzu vysoké Maškarády. Kdysi jsem se zapojila do Našich furiantů, to se hrálo všehovšudy asi dvakrát. Párkrát jsem napovídala.

Pochopil jsem, že z knihovny, kde jsi takřikajíc doma, se stává i útočiště mnoha lidí.

Nenazvala bych to útočištěm, ale jsem ráda, že si ke mně přijdou pobejt i během rušného přehlídkového týdne.

(fry)

Děkujeme za každý příspěvek na oponu

DS Krakonoš chce zrestaurovat stoletou oponu loutkové scény od vysokého malíře J. Jandy. Proto je v divadle pokladnička na příspěvky, další jsou ve Vlastivědném muzeu a v městské knihovně. Pod článkem najdete sbírkové QR kódy, nebo můžete svůj příspěvek zaslat na účet: 323572986/0300, a to až do konce tohoto roku. Děkujeme.

- QR Platba - 100 Kč -

- QR Platba - 200 Kč -

- QR Platba - 500 Kč -

- QR Platba - 1000 Kč -

Křížovka 8 – divadla v ČR

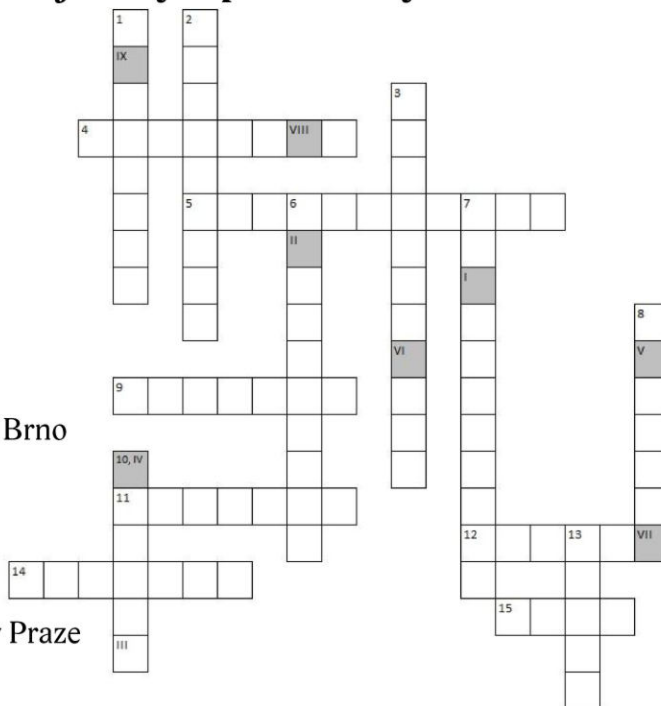
Doplňte názvy divadel dle zadání. Tajenka je skrytá pod římskými číslicemi.

Vodorovně

4. divadlo, kde působí Ivan Trojan
5. divadlo, kde působil Karel Čapek
9. divadlo Suchého a Šlitra
11. divadlo Zlatá kaplička
12. Hudební divadlo
14. Divadlo Na..., kde je principálem Jan Hrušínský
15. divadelní studio DAMU

Svisle

1. divadelní budova v Brně, součást Národního divadla Brno
2. divadlo, kde Mozart uvedl operu Don Giovanni
3. divadlo v Chebu
6. divadlo Wericha a Voskovce
7. divadlo v Ústí nad Labem
8. studio, které založil Jan Schmid v Liberci, nyní sídlí v Praze
10. divadlo, které zakládal a kde řediteluje Milan Hein
13. divadlo ve Sloupu v Čechách

Hlasování diváků

Romeo, Julie a tma 8,39 | Balada pro banditu 9,96 | Případ Baskerville aneb Rapsodie na Blatech 8,65
 Mrzák inishmaanský 8,33 | Sněhová královna 9,52 | Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách 9,71 | Kyanid o páté 9,87 | Od silvestra do silvestra 9,61 | Dokud se randí 9,86 | Lev v zimě 9,19
 Černý kocour 9,61 | Pravdivý příběh Antonie Pařížkové, lehké holky s dobrým srdcem 8,16

„Ve Vysokém jsou Nemráti, v Jablonečku měli Naháče, kteří se bez šatů brodili z jednoho na druhý břeh, na Benecku byli Voňata, v Roprachticích Kobyláci, tam byl takový blahobyť, že jedinou kobyly, kterou měli, krmili za oltářem, až jim chcipla hlady, v Bratrouchově byli Hakováci a nejhorší to měli v Roztokách, tam byli Hovada od doby, kdy se tamní farář modlil: Pane Bože, rač nám zachovat ty hovada...“ vykládá Martin Hnyk.

„A Jilemničákům říkali Prcani!“ dodal Jan Vaverka st.

Jak lépe použít kostýmy, využít scénografii, jak pracovat s rekvizitami, aby pak představení mělo koule, vykládal zcela vážně na rozborovém semináři člen lektorského sboru, scénograf Petr Kolínský.

„Další koule,“ ozvalo se z kuchyňky. To byl důkaz úžasné souhry mezi divadelní kuchyňkou a porotou.

sobota 14. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Ořechov u Brna	malý sál
15:00	Jacobovski a Stjerbinski	velký sál
	Klapý	
19:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Posezení se sejkorama	velký sál

Větrník, zpravodaj 54. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.